

zaken om opheffing te verkrijgen van een beschikking van den minister van handel, waarbij alle geneeskundige verklaringen ten behoeve van personen, die invaliditeitsrente verlangen, moeten worden opgedragen aan „Vertrauensärzte” en niet aan de behandelende geneeskundigen. Wel verre van verheugd te zijn, dat de behandelende geneeskundigen worden verlost van een verantwoordelijkheid, die een arts met gemiddelde waarheidsliefde aanhoudend in botsing moet brengen met zijn eigen patiënten, verlangen de Aerztekammern, dat de beschikking worde vervangen door een andere, die rekening houdt met de „berechtigte” belangen der artsen en der renteverlangenden, en dat in het bijzonder zoo mogelijk in ieder geval een verklaring van den behandelenden arts worde gevorderd (*Allg. med. Centralz.*). Indien de renteverlangende inderdaad belang zou hebben bij een verklaring van zijn eigen arts, m. a. w. indien deze als regel gunstiger voor hem zou zijn, dan is er zeker reden voor de regeering, die niet met de belangen maar wel met de rechten der verzekerden rekening heeft te houden, om zich door andere artsen omtrent die rechten te laten voorlichten. Voldoende tegenwicht tegen mogelijk eenzijdige behartiging van de belangen van den staat zou dan gelegen zijn in het vragen naar de meening van den behandelenden arts, ingeval de renteverlangende zich niet met de ten zijnen opzichte genomen beslissing kan vereenigen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE WIJZIGING DER EPIDEMIEWET,

De onlangs door de Tweede Kamer aangenomen wijziging der epidemiewet is zeker niet van groote beteekenis voor de volksgezondheid. Hoe meer wij van de oorzaken der infectie-ziekten te weten komen, des te minder gaan wij aan de ontsmettingsmaatregelen van overheidswege hechten. De praktijk eischt ze wel, maar zij komen niet op de eerste plaats. Opsporing der oorzaken van besmetting, verpleging der lijdens door deskundig personeel helpen meer om de verspreiding tegen te gaan dan ontsmetting na afloop van het ziektegeval. Goed zal de bestrijding van besmettelijke ziekten pas geregeld zijn, als deskundige geneesheeren districtsgezondheidsdiensten zullen besturen, dat wil dus zeggen, als er gebroken zal zijn met het tegenwoordige systeem der gezondheidscommissies, en als er aan de opleiding der hygiënisten dezelfde zorg wordt besteed als in Duitschland en Engeland. Daar men hier van de verkeerde opvatting uitgaat, dat een inzicht in de praktijk der hygiëne iederen burger is aangeboren, zal een doelmatige bestrijding van besmettelijke ziekten nog lang tot de pia vota behooren. Des te meer lokt dus ons vaderland uit tot de studie der epidemieën, die hier, zonder deskundige inmenging van beteekenis, een verloop nemen, ook al niet ongunstiger dan elders.

Dat wil nu evenwel niet zeggen, dat de overheid geen maatregelen kan nemen, die schijnbaar hygiënisch, in waarheid anti-hygiënisch zijn. Een voorbeeld daarvan is deze wijziging der epidemiewet. De regeering poogt

het onteigenen en vernietigen van besmet goed door de gemeentebesturen op rijkskosten tegen te gaan. Dit oude onrecht is al vaak aangetoond. Bij de royale taxatie werd zoo voor menigeen de ramp in een zegen veranderd. En hoeveel dit den staat gekost heeft, kwam men niet te weten, daar deze kosten met andere uitgaven samen werden verantwoord. Men zie hiervoor dit *Tijdschrift* 1895, I, n°. 4, vergaderingen van de geneesdige raden. Ik heb als geneeskundig ambtenaar den indruk gekregen, dat deze onmenschkundige bepaling tot een zeer ongewenscht gunstbetoon aanleiding gaf en ik verheug er mij over, dat Amsterdam nooit aan dat geknoei heeft medegedaan.

In tegenstelling met de bedoeling der regeering, die dit nadeel wilde halveeren, blijft het nu geheel bestaan. Ja, als men volgens den wensch van den vader der wet op de volksgezondheid, mr. GOEMAN BORGESIUS, op die manier bij gevallen van tuberculose gaat handelen, zal de jaarlijksche uitgaaf wel verdubbeld worden, zonder dat de volksgezondheid er door gebaat wordt. En zelfs in ons gezond Nederland is er toch nog wel het een en ander te verbeteren, waarvoor men thans de middelen niet beschikbaar heeft.

Amsterdam, Juni 1910.

R. H. SALTET.

KOSSAM.

Omtrent het in n°. 25, Eerste Helft gerefereerde dysenterie-middel deelt een oud-Indisch collega mij welwillend mede, dat de z. g. n. Macassaarsche pitjes in Indië reeds lang worden aangewend, niet steeds met gewenscht gevolg, en dat „EERNSTMAN's *Vademecum*”, 3de druk, 1904, de wijze van toediening opgeeft.

Ook werd mij er op gewezen, dat fructus Bruceae reeds in onze Pharmacopoea is opgenomen.

H. PINKHOF.

BRIEF WISSELING.

DE GESCHIEDENIS VAN JAN KWAK.

Het ijverig bestuur der „Vereeniging tegen de kwakzalverij” heeft de geschiedenis van den kwakzalver in woord en beeld doen brengen en roept onze hulp in voor de verspreiding van haar „cents-prent”. Wij willen die niet weigeren, al zijn wij ook slechts matig hoopvol gestemd omtrent de nuttige uitwerking van deze onderneming.

De vereeniging hoopt, dat vele belangstellenden een aantal zullen bestellen om die onder de bevolking te verspreiden; de kosten van één cent per stuk zijn daarvoor geen bezwaar. Bij iedere zending wordt 10 cents berekend voor porto en emballage. Men richte zijn aanvraag aan den secretaris E. J. ABRAHAMS, Amsterdam, Keizersgracht 373; de platen worden na ontvangst van postwissel toegezonden.

Behalve de plaat, waarvan onze lezers in dit nummer een exemplaar ter kennismaking aantreffen, wordt ook een kinderprentenboek met deze prentjes